

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף ל' למסקנא

דף ל' ע"א

א. השופך מים ברשות הרבים, ונטנפו בהם כליו של אחר, לרב חייב (אם לא הפקירם, ראה לעיל כח:). ואם ניזוק האדם עצמו, אם לא כלו המים, ונעשו רפש וטיט והזוק בהם, חייב. ואם כלו המים, והזוק בקרקע, פטור, שקרקע עולם הזיקתו (ושיטת שמואל נתבארה לעיל שם).

ב. כל אלו שנתנו להם חכמים רשות להשליך נזקיהם ברשות הרבים, כגון אלו שפותקין ביבותיהן וגורפין מערותיהן, בימות החמה אין להם רשות, ובימות הגשמים יש להם רשות. ואף על פי שיש להם רשות, אם הזיקו חייבים לשלם. (ולרבי יהודה פטורים, ראה להלן אות ט').

ג. המצניע את הקוץ ואת הזכוכית, והגודר את גדרו בקוצים, והזיקו בהם אחרים, אם הפריח ראשי הקוצים לרשות הרבים, חייב, שבור ברשות הרבים הוא. ואם צמצם אותם לתוך שלו, פטור, שאין דרכם של בני אדם להתחכך בכתלים.

ד. גדר שנפל לרשות הרבים, והזיקו בהם אחרים, בעל הגדר חייב בנוקם.

ה. המצניע קוצותיו וזכוכיותיו בכותל של חבירו, וסתר בעל כותל את כותלו, ונפלו הקוצים לרשות הרבים והזיקו, אם היה כותל רעוע, המצניע חייב, שהיה לו להעלות על דעתו שהכותל עומד לסתירה. ואם היה כותל בריא, המצניע פטור ובעל הכותל חייב.

ו. המכסה בורו בדליו של חבירו, ובא בעל דלי ונטל דליו, חייב בעל הבור, ובעל הדלי פטור גם אם היה יודע מי בעל הבור, ולא הודיעו שהוא נוטל את דליו.

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

ז. חסידים הראשונים היו מצניעים קוצותיהם וזכוכיותיהם בתוך שדותיהם, ומעמיקים להן שלשה טפחים כדי שלא יעכב המחרישה. רב ששת היה זורקם לאור, ורבא היה זורקם לנהר.

ח. הרוצה להיות חסיד, יזהר בעניני נזיקין, וי"א בענינים של מסכת אבות, וי"א בעניני ברכות.

ט. בשעת הוצאת זבלים, אדם מוציא את זבלו לרשות הרבים, וצוברו כל שלשים יום, כדי שיהא נישוף ברגלי אדם ובהמה, שעל מנת כן הנחיל יהושע את הארץ. ואם הזיק, לתנא קמא חייב לשלם, ולרבי יהודה פטור. ושלא בשעת הוצאת זבלים, אסור להוציא, ואם הוציא והזיק, חייב לדברי הכל.

י. ותבן וקש שעדיין לא נעשו זבל, אסור להוציא גם בשעת הוצאת זבלים, לפי שהם מחליקים. ואם הוציא והזיק, חייב.

דף ל' ע"ב

א. המוציא תקלה לרשות הרבים, כל הקודם בו זכה. י"א בין בגופן ובין בשבחן, שקנסו גופן משום שבחן. וי"א רק בשבחן, שלא קנסו על גופן משום שבחן. וי"א, שהבא לימלך מתירים לו רק בשבחן, ובדיעבד אם זכה כבר בגופן, הרי הוא שלו. ואם התרו בבבעלים ולא סלקוהו, מתירים לזכות בגופן גם לכתחילה.

ב. בגמרא נסתפקו, אם לסובר שקנסו גם בגופן, קנסוהו מיד, או רק לאחר שהגיע השבת.

ג. גם לסובר שקנסו על גופן, לא גזרו אלא בתקלה שיש בה שבח, אבל אם אינה משבחת ברשות הרבים, כגון גלל, אסורה משום גזל לדברי הכל.

ד. שטר שכתוב בו רבית, לרבי מאיר קונסין אותו ואינו גובה לא קרן ולא רבית. ולחכמים גובה את הקרן ולא את הרבית.

אומץ יקר!